Πρώ τα γυμνασιακά χρόνια. Στα τέλη του '71, με όλη την περιρρέουσα ατμόσφαιρα που επιβάλει το καθεστώ ς στα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Μη αντιληπτό, ακατανόητο για την ακρίβεια από σημερινό γυμνασιόπαιδο, τόσο το μαθητικό περιβάλλον, όσο και το κοινωνικό πλαίσιο. Οι ελάχιστες προσβάσεις των νέων ανθρώ πων στο τι συνέβαινε έξω από τα σύνορα του τόπου, προοικονομούσαν μια στέρηση, που αργότερα τροφοδοτούμενη από την καθημερινότητα θα διαμορφωνόταν, ανάλογα με το σπίτι που μεγάλωνες, σε κάτι πιο ουσιαστικό.

Συνομήλικος συμμαθητής, διοπτροφόρος, παιδί ξεχωριστό, όχι μόνον γιατί ήταν «μαθητής του 20», αλλά και για την ώριμη συμπεριφορά του. Δεν είχε τίποτα από την ηλικία του, ήσυχος και σοβαρός, ίσως με μια ελαφρά θηλυπρέπεια, με τα περισσότερα γένια από όλους μας, πιθανόν να τον διακατείχε ένα αίσθημα υπεροχής χωρίς όμως να γίνεται αντιπαθής, ουδεμία σχέση με τον αθλητισμό, αρκετά απόμακρος, ενώ ακόμα και εμφανισιακά έδειχνε μεγαλύτερος.

Βρεθήκαμε κάποια στιγμή, μαζί με άλλους συμμαθητές στο ίδιο λεωφορείο, που κατέβαινε κεντρική οδική αρτηρία της πρωτεύουσας. Κάτι έγινε στο δρόμο, κάτι συνέβη, δεν θυμάμαι τι ακριβώς, οπότε ακούστηκε πολύ χαμηλά η φωνή του να μονολογεί: *«..ματαιότη*ς*, ματαιοτήτων, τα πάντα ματαιότη*ς*».*

«Τι είπε ο άνθρωπος;» διερωτήθηκα σιωπηλά, ανάμεσα σε θαυμασμό και θυμό. Θαυμασμό γιατί ήταν πολύ ώριμο συμπέρασμα για έναν δεκαπεντάχρονο, θυμό γιατί μπροστά μας υπήρχε τόση ζωντάνια, τόσα πράγματα να διεκδικήσεις, από το να αποδέχεσαι, τόσο νωρίς, ότι η τράπουλα της ζωής είναι σημαδεμένη.

Λίγα χρόνια αργότερα με το πέρας των γυμνασιακών σπουδών, χαθήκαμε ολοσχερώς, γιατί και στη σχολική περίοδο κατ' ουσίαν χαμένοι ήμαστε, με τον συγκεκριμένο συμμαθητή. Δεν έχω ιδέα τι απέγινε στη ζωή του, εννοείται ότι με τρώει η περιέργεια, για την οποία όμως, ως συνήθως, δεν έκανα κάτι προκειμένου να την ικανοποιήσω. Ελπίζω να έγινε αυτό που μπορούσε. Κάτι ξεχωριστό και ιδιαίτερο.

Τα θυμήθηκα όλα τούτα, λίγες μέρες νωρίτερα όταν βρέθηκα στο Πρώτο. Στο πρώτο νεκροταφείο. Για κηδεία. Κάτι τα φτηνά, αλλά τόσο καλοδεχούμενα για την περίπτωση κονιάκ, κάτι τα νερά, επέβαλαν μια επίσκεψη στις τουαλέτες. Καθώς βγήκα λοιπόν εκεί, στο βορειοδυτικό κέρας του τεράστιου κοιμητηρίου και αντίκρισα τούτη την εικόνα, με τα μνήματα, θυμήθηκα τον συμμαθητή.

Τα Κιβούρια σε πρώτο πλάνο και παραπλεύρως οι οστεοθήκες, μικρά μαρμάρινα κουτάκια, τακτοποιημένα, στοιχισμένα. Μέσα τους ζωές ανθρώπων και μνήμες χρόνων περασμένων. Στο φόντο ο μολυβής ουρανός, απαραίτητο σκηνικό για μια συμβατή ατμόσφαιρα τέτοιων περιπτώσεων, μα και το λογότυπο του πρατηρίου υγρών καυσίμων, σφηνωμένο ανάμεσα στο σκηνικό, έτσι για να υπενθυμίζει την εποχή που ζούμε. Σιέλ, όπως κάποιοι συμπολίτες μας, την αποκαλούν.

Στιγμές αργότερα, άλλη λίγες γουλιές ακόμα από το κονιάκ που μοιάζει με φάρμακο, ήταν ότι έπρεπε για να θαυμάσω και να θυμώσω ακόμα μια φορά με την ρήση: *«..ματαιότη*ς*, ματαιοτήτων, τα πάντα ματαιότη*ς*».*